

הוד שבהוד (ליצי רעיון)

הסכת יבמות דף סב/ב

אמרו שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והיה העולם שמם עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בו שמוע והם הם העמידו תורה אותה שעה תנא כולם מתו מפסח ועד עצרת אמר רב תמא בר אבא ואיתימא ר' חייא בר אבין כולם מתו מיתה רעה מאי היא א"ר נחמו אסכרה.

2. נתיב אהבת הר"ע, א

וככל זה יותר מן "ואהבת לרעך כמוך", כי ואהבת לרעך כמוך משמע כמוך ולא יותר ואם הוא מתבזה א"כ תבירו ג"כ יהיה מתבזה שהרי לא כתיב אלא ואהבת לרעך כמוך ולא יותר מן כמוך, אבל פסוק זה לא כתיב כמוך רק בדמות אלהים עשה אותו לכך הוא ככל יותר ויותר.

3. תלמוד בבלי מסכת שבת דף לג/ב

נפקו חזו אינשי דקא כרבי זרעי. אמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה. כל מקום שנותניו עיניהו מיד נשרף. יצתה בת קול ואמרה להם להחריב עולמי יצאתם חיזרו למערתכם. הדור אזול איתבו תריסר ירחי שתא. אמרי משפט רשעים בגיהנם שנים עשר חדש. יצתה בת קול ואמרה צאו ממערתכם. נפשו. כל היכא דהוה מתי רבי אלעזר. הוה מסי רבי שמעון.

4. ב"מ ל, ב

... אמר רבי יוחנן לא חרבה ירושלים אלא על שדנו בה דין תורה ... שהעמידו דיניהם על דין תורה וקא עבדו לפנים משורת הדין:

5. רש"י, בראשית

ברא אלהים - ולא אמר ברא ה' שבתחלה עלה במחשבה לבראותו במדת הדין וראה שאין העולם מתקיים והקדים מדת רחמים ושתפה למדת הדין.

5א. גור אריה על בראשית א, א

[טו] שעלה במחשבה. ואם תאמר מה דהוה הוה, ומאי איכפת בזה אם כך עלה במחשבה, ויש לומר שבא להגיד כך שטוב הוא לאדם שיהיה עומד במידת הדין ושאינו צריך למדת הרחמים, שהרי כך היה רצונו של מקום בתחלה לבראותו במידת הדין, מזה תראה שכך הוא חפצו ורצונו, רק מפני שאין העולם יכול להתקיים בראו במדת הרחמים, ואשרי לו מי שיכוח לעמוד במדת הדין, ואין צריך לרחמים:

6. עין איה שבת 206

רעג. יצתה ב"ק וא"ל להחריב עולמי יצאתם, חזרו למערתכם ... צריך דוקא עם הקדושה העליונה לרדת עד עומק של שפלות החיים, לקיים כפי מה שהם ולזככם לאט לאט, עד שיעלו אל מה שנועד להם ע"פ חכמת יוצר כל ב"ה. וכיון שעוד לא באתם עד אותה המעלה איך לקשר את כל החיים בירידתם כמו שהם אל התעודה העליונה, וחפצכם להחריב את המצב של ההווה כדי לבנות על משואותינו עולם מתוקן במהרה, ולא לשכללו קמעא קמעא עד שישבו לתיקון השלם ויוחזר הרע לטוב, ע"כ שובו למערתכם, להוסיף עוד מעלה, עד שמרוב החכמה והקדושה תוכלו דוקא על ידה לרדת מטה מטה אל החיים, לתקנם כפי חפץ השם יתברך, שאמר "עולם חסד יבנה".

7. ספר התודעה - פרק עשרים ושבעה:

ויום ל"ג בעומר הוא יהוד שבהוד' היינו דין שבדין. וכיון שהדינים מתגברים ביותר, מיד הם הופכים לרחמים, שכך הדין אצל הסנהדרין: יכולו ח"ב - זכאי:

8. ספר התודעה פ"כז

ענינו של יום טוב זה, ושמחת ההילולא, כשמחת החופה של התנא רשב"י שהיא קשורה עם יום זה - הכל עסוף מסתורין, מסוד חכמי הקבלה מדורות הראשונים ועד האחרונים. אכן, הילולא זו כשם שהיא נעשית לכבוד רשב"י, כך היא נעשית לכבוד תורתו שלמד לתלמידיו ושהיא כתובה על ספר הזהר הקדוש, ואותו ספר קדוש, כולו סוד, וכל חכמתו חכמה נסתרת ולאו כל מוחא סביל דא:

ואולם פשוטו של היום, הוא מה שמובא בספרי החלכה הראשונים, שביום זה פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות. וכן כתב הרב המאירי בספרו 'בית הבחירה' למסכת יבמות:

ע"ע

א. בר"ח, ה

(ה) א"ר סימון בשעה שבא הקב"ה לבראות את אדם הראשון נעשו מלאכי השרת כיתים כיתים וחוברות חבורות מהם אומרים אל יברא ומחם אומרים יברא הה"ד (תהלים פה) חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו חסד אומר יברא שהוא גומל חסדים ואמת אומר אל יברא שכולו שקרים ... מה עשה הקב"ה נטל אמת והשליכו לארץ הה"ד (דניאל ה) ותשלך אמת ארצה אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבון העולמים מה אתה מבזה תכסיס אלטיכסייה שלך תעלה אמת מן הארץ הדא הוא דכתיב (תהלים פה) אמת מארץ תצמח ...

2. ספר התודעה פכ"ז

מכאן נשתרבה המנהג שרבים מבין פשוטי העם, מתוך התלהבות יתרה, זורקים לתוך האש גם בגדים יקרים וצעפי משו וגם חפצי זהב וכדומה. ורבים מגדולי הדורות היו שצעקו ככרוכיא נגד הדבר הזה, שהרי העושה כך עובר על 'בל תשחית'. וואם היו לוקחים אותו ממון ומפרנסים עניי ארץ ישראל בזה, יותר היה ניחא ליה לרשב"י:

ב. שו"ע אורח חיים תצג

(ב) נוהגים שלא להסתפר עד ל"ג לעומר שאומרים שאז פסקו מלמות ואין להסתפר עד יום ל"ד בבקר ...